

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ

Ἱστορία τῶν ὀνομάτων τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων θὰ ᾔτο βεβαίως χρησιμωτάτη καὶ εἰς τοὺς λαογράφους καὶ εἰς τοὺς γλωσσικούς. Διότι πλεῖσται ἱστορικαὶ καὶ γλωσσικαὶ περιπέτεια τῶν λαῶν καταλείπουσιν ἔχνη ἐπὶ τῶν κυρίων αὐτῶν ὀνομάτων, ἀλλ' ἀφήκαν ἰδίως ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν, τῶν ἀπὸ τοῦ μέσου αἰῶνος μέχρι τοῦδε. Παραδείγματα τοῦ γεγονότος τούτου φέρομεν τὰ ὀνόματα τῶν Κυπρίων καὶ τοὺς ποικίλους αὐτῶν μετασχηματισμούς.

Εἶναι δὲ πράγματι ἐν Κύπρῳ καιρὸς πρὸς τοιαύτην τινὰ μελέτην. Διότι μετὰ τὴν πολιτικὴν μεταβολὴν τοῦ 1878 ἐπῆλθε πνευματικὴ τις κίνησις μέχρι τῶν ἐσωτάτων αὐτῆς κωμῶν καὶ, καθὼς ἄλλα ἔθιμα παλαιά, καὶ τὰ παλαιὰ ὀνόματα ἀποθνήσκουσιν ὁσημέραι μετὰ τῶν ὑστάτων αὐτῶν ἀντιπροσώπων.

Ἱστορικῶς ἐνδιαφέρουσι κυρίως τὰ ἐπώνυμα, ἀλλ' ἀναβάλλοντες εἰς ἄλλοτε τὴν περὶ τούτων πραγματείαν, ἐν τῇ δοκιμῇ τούτῳ ἐξετάζομεν μόνον τὰ κύρια ὀνόματα, δι' ὧν βαπτίζονται σήμερον οἱ ὀρθόδοξοι Κύπριοι (182,739 κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1901). Τούτων λοιπὸν τὴν ἐκ διαδοχῆς ἀρχὴν δυνάμεθα ν' ἀναγάγωμεν α') εἰς τοὺς αὐτοκρατορικοὺς χρόνους, β') εἰς τοὺς φραγκικούς, γ') εἰς τοὺς βρετανικούς, δ') εἰς τοὺς τουρκοὺς καὶ ε') εἰς τοὺς ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως καὶ κητόπιν.

Καὶ ἀπὸ μὲν τῶν χρόνων τῶν ἀειμνήστων ἡμῶν Αὐτοκρατόρων σώζονται διαδοχικῶς ἀπὸ πάππου εἰς ἕγγονον πρῶτον πάντα τὰ ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης προερχόμενα ὀνόματα Ἀβράμης, Γαβρίλης, Δανίλης (Βουνίν), Λαυίθης (Δαυίδ), Ἐφραΐμης (Πισσοῦρι), Γιωσήφης (Πλάτρης), Μιχαήλης, Ναθαναήλης καὶ Σαμουήλης (Ὅμοδος) ἐνωρὶς προσλαβόντα τὴν Ἑλληνικὴν κατάληξιν -ης, ἣν ἡ Ἐκκλησία καθιέρωσε μόνον εἰς τὸ Ἰωάννης, (τὸ «Δανίλης» κεῖται ἐν τοῖς μετὰ Θεοφάνη, 227). Ὁ Ἀδὰμ ἐκλήθη Ἀδάμος, τὸ δὲ Ἰωακείμ, λεγόμενον καὶ Γιακείμης, ἐκ τῆς αἰτιατικῆς τὸν Ἰακεῖν ἐσχη-

